

fremkalder adskillige Spørgsmaal til Undersøgelse og Overvejelse.

Med Hensyn til Broen over Storstrømmen overser jeg selvfølgelig ikke, at Forslaget foreligger i en noget anden Skikkelse her, end det tidligere har foreligget, idet Ministeren stiller Forslag om en saakaldt Løftebro, hvilket selvfølgelig er en betydelig Fordel fremfor en Svingbro. Naar der gennem Løftebroen kan tilvejebringes en Gennemsejlingsaabning paa 75 Meters Vidde mellem Friholderværkerne og tillige en fri Højde af 33 m under Broen, naar den er helt løftet til Vejrs, forekommer det mig, at saa kan der ikke være nogen synderlig Fare for Skibsfarten dernede paa Storstrømmen. En saadan Gennemsejlingsaabning maa dog give en ret betydelig Sikkerhed med Hensyn til Gennemsejlingen, selv om det er rigtigt, hvad der hævdes, at Strømforholdene dernede er ret vanskelige, og at der passerer et meget stort Antal Skibe aarligt. Den højtærede Minister udtalte ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at Broanlægget selvfølgelig vilde faa sin Betydning, naar Talen blev om at gennemføre den gamle Plan om en gennemgaaende Rute over Rødby—Femern; og det er ganske givet; Storstrømsbroen vil indgaa som et nødvendigt Led i denne Plan. Men ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget omtales Spørgsmaalet om vor Forbindelse med Udlandet til en anden Side, idet der staar en Bemærkning om, at Dobbeltsporene ovre i Jylland vil kunne faa Betydning med Hensyn til Gennemførelsen af en eventuel Færgerute paa Norge. Begge Dele er rigtigt. Jeg gaar ud fra som givet, og deri kan jeg være enig med den højtærede Minister, at naar der er Tale om Udviklingen af vore Jernbaneforhold, og naar man skal lægge en Jernbaneplan, som skal gælde for en Aarrække, maa det første Hensyn være vore indenlandske og hjemlige Forbindelser, at faa dem saa gode og driftssikre som overhovedet muligt. Men man bør selvfølgelig ikke glemme vore Forbindelser med Udlandet. Naar vi gennemfører Planen om en fast Forbindelse over Storstrømmen, har vi ogsaa bidraget en stor Del for vort Vedkommende til at imødekomme det Ønske, som næres navnlig fra Hamborgs Side, om en direkte Forbindelse over Rødby—Femern. Det samme er Tilfældet med Hensyn til Spørgsmaalet om en Færgerute paa Norge. Ved Gennemførelsen af Dobbeltsporene vil vi have lettet ogsaa denne Tankes Gennemførelse. Nu

er Forholdet imidlertid dette med Hensyn til Forbindelserne med Udlandet, at det ikke i første Række er os, det beror paa, om disse Forbindelser kommer. Med Hensyn til Forbindelsen over Rødby—Femern er Forholdet det, at Preussen ikke har Statsbaner til Femern. Disse skal anlægges, og man kan vel gaa ud fra, at det ikke sker i den nærmeste Tid. Med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning maa vi altsaa vente paa tysk Initiativ. Og med Hensyn til Forbindelsen paa Norge maa vi vente paa norsk Initiativ. Nu ser jeg i Bladene, at der i de sidste Dage har været Forslag fremme for den svenske Rigsdag om en Færgeforbindelse Gøteborg—Frederikshavn, et Forslag, som man selvfølgelig ogsaa kun kan se paa med Interesse, da det siger sig selv, at vi byder enhver god Forbindelse med Udlandet Velkommen, men ogsaa der beror Initiativet paa vort Naboland. Men jeg finder det meget tilfredsstillende, at det foreliggende Forslag dog indirekte faar den Betydning, at naar en Gang disse Spørgsmaal bliver aktuelle og de vedkommende Landehenvender sig til os og siger: Vil I være med til at løse Spørgsmaalet om en direkte Forbindelse — enten det nu er i Nord eller Syd —, kan vi sige, at vi for saa vidt er forberedte i saa Henseende gennem de Reformer, der her foreslaas. Ogsaa dette kan jeg hilse med Glæde.

Spørgsmaalet om Jernbaneskyld, som er optaget i § 5 i Lovforslaget, skal jeg ikke komme videre ind paa. Jeg vil derom kun sige, at det forekommer mig, at man enten maa annullere Loven om Jernbaneskyld, som ikke indbringer mere i Skat, end det koster at opretholde den, eller ogsaa maa man søge at forbedre den, saa den virkelig faar nogen Betydning. Jeg kunde være tilbøjelig til at foretrække det sidste. Jeg vilde tro, at en Forbedring i Retning af at føre Loven tilbage til den Skikkelse, som den fik i Jernbaneskyldkommissionen, vilde gøre Loven i alt Fald brugelig. Men saaledes som Forholdet er, forekommer det mig nærmest uanstændigt at opretholde denne Lov, saa jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, at han tager Initiativet til enten at faa den annulleret eller ogsaa at faa den forbedret.

Med Hensyn til Tilvejebringelsen af de Midler, der skal til for overhovedet at kunne gennemføre alle disse store Forslag, kan jeg fuldt ud tiltræde den Form, Ministeren har foreslaaet i Lovforslagets § 6.